

[Forsvarsministeren]

så at sige, at hvis vi ser på vilkårene for lodsning, og hvordan lodsningen er indrettet i de fleste af de lande, vi sammenligner os med, finder vi stort set statslige lodsordninger i de enkelte lande. Jeg er bekendt med, at man i Holland skulle være på vej med et ændret system, men jeg har intet kendskab til erfaringerne med det eller den nærmere indretning af det, for det siger sig selv, at på dette område, hvor der er ret til lodsning, hvor man er bundet af internationale konventioner, og hvor vi altså her har et system, der vel på mange måder kan sammenlignes med et koncessioneret system med en række pligter og ansvar og med en økonomisk udligningsordning, som er indrettet gennem lovgivningen, har vi at gøre med en mekanisme, hvor tanken om privatisering er interessant, men hvor den utvivlsomt vil byde på adskillige vanskeligheder, hvis man skulle prøve at tænke det igennem. Jeg har ikke været i stand til at tænke det igennem i alle enkeltheder, men jeg nævner kun, at hvis man kaster blikket på systemet, som det er indrettet i andre lande, er der noget, der tyder på, at det ikke er særlig enkelt. Ellers ville det nok være sket nogle steder.

Jeg kan svare SF's ordfører, hr. Jens Thoft, at en forbedring af økonomien i lodsvæsenet vil ikke betyde en forøgelse af forsvarsbudgettet. Jeg tror, det er det, hr. Jens Thoft i virkeligheden også gerne så i en besvarelse af dette spørgsmål.

Jeg har ikke flere bemærkninger at gøre i denne omgang, fordi jeg tror, at det rigtige i forbindelse med en videre drøftelse af dette komplicerede, svært overskuelige område er, at der under Forsvarsudvalgets kyndige gennemgang og arbejde med sagen sker den afklaring af mange af de vinkler, som har været inde i diskussionen, og som kan danne baggrund for, hvordan udvalget til sin tid måtte mene at en sådan hensigt, som statsrevisorerne har givet udtryk for, og som jeg har søgt så hurtigt og effektivt som muligt at efterleve, kan gives form i kraft af en lov.

Jeg tror, vi behøver en sådan lovændring her, men det er også nødvendigt, at vi ikke taler forbi hinanden undervejs i denne proces, men prøver at få synspunkterne til at mødes for at finde en forståelse for rigtigheden af en sådan ændring og rimeligheden i den.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg har bedt om denne korte bemærkning, fordi ministeren bad mig om at være lidt mindre kritisk. Det vil jeg da gerne. Jeg elsker at være flink og ikke mindst ved vores forsvarsminister.

Men i stedet for at bede mig om det, var det en idé at give mig anledning til at være mindre kritisk. Nu har der været en frokostpause, siden jeg havde ordet før, og ministeren har haft 15 minutters taletid, så jeg synes, at der havde været god chance for at svare på det, der var min hovedkritik, nemlig begrundelsen for dette lovforslag. Jeg har en hel række andre punkter også, som jeg ikke kunne nå alle sammen, men hovedkritikken var dette, at anvendelse af begrebet gæld er et forkert ord. Det bliver ikke mere rigtigt af, at Rigsrevisionen og statsrevisorerne også bruger det. Det er jo heller ikke Højesteret og ikke nogen politisk magt, det er det samlede Folketing.

Jeg citerede for ministeren den gældende lov, den ikraftværende lovs § 14, stk. 3, hvorefter mankoer i Lods-fonden skal dækkes af statskassen. Det samme kan vi se i statsrevisorerens beretning på side 5, under pkt. 2. Min fremstilling af, hvordan denne mellemregningskonto er blevet så stor, som den er, bekræftes for øvrigt også i samme beretning på side 22 under tallet, hvor der står, at stigningen især skyldes fondens driftsunderskud, og så de to ting, jeg nævnte, fartøjsanskaffelser og stigningen i mellemregningen mellem lodserierne, som er et tilgodehavende, og som højst sandsynligt er nøjagtig de 27,4 mio. kr. værd, som de er ført op med, eller måske en lillebitte nedskrivningsprocent.

Jeg vil gerne udfritte ministeren. Han må i dag være klædt så meget på, da det er hovedgrunden til loven, at han kan forklare mig, om han har sat § 14, stk. 3, i den gældende lodslov ud af kraft, ikke bare han, men hans forgænger, finansministeren og altså regeringen, siden loven blev vedtaget i 1979. Før vi kan diskutere det videre eller i det hele taget loven videre, må vi da kunne forvente et nogenlunde fyldigt svar på det allerede nu.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):